
THE
SECOND PAIR
OF EYES

BUNGAD 6

Ang Pangalawang Pares ng Mata

May mga katotohanang dumarating sa pamamagitan ng pag-aaral.

Ang iba, sa pamamagitan ng karanasan.

At mayroon namang mga pinakamahirap tanggapin.

Ang mga nakikita ng iba bago pa natin makita.

Sa mahabang panahon, naniwala akong ako ang tagamasid.

Ang propesyonal na nag-aanalisa.

Ang lalaking nagtatasa.

Ang taong nagbibigay-kahulugan sa nangyayari sa paligid niya.

Nagkamali ako.

Sa paglingon, napagtatanto kong ilan sa pinakamahahalagang bagay sa buhay ko ay unang naunawaan ng mga babaeng nakilala ko sa daan.

Hindi dahil sila'y mas edukado.

Hindi dahil sila'y mas mapalad.

Hindi dahil may hawak silang impormasyong hindi ko alam.

Kundi dahil lamang nakakakita sila.

Sa ibang paraan.

Mas mabilis.

Mas malalim.

Hindi gaanong nagagambala.

Madalas na nabibighani ang mga lalaki sa mga resulta.

Ang mga babae, di-hamak na mas madalas, ay nagmamasid sa mga senyales.

Tinitingnan ng lalaki ang direksyon.

Tinitingnan ng babae ang galaw.

Pinakikinggan ng lalaki ang mga salita.

Pinakikinggan ng babae ang iniiwasang sabihin ng mga salita.

Siyempre, hindi laging ganito.

Ngunit sapat ang dalas para pansinin.

Sa buhay ko bilang propesyonal, nakilala ko ang mga pambihirang babae.

Mga tagapamahala.

Mga katuwang.

Mga kliyente.

Mga ehekutibo.

Mga ina.

Mga anak na babae.

Mga kaibigan.

Marami ang nagmula sa iba’t ibang bansa.

Iba’t ibang wika.

Iba’t ibang kultura.

Gayunman, may iisa silang katangian.

Naiintindihan nila ang mga tao bago pa maintindihan ng mga tao ang kanilang sarili.

Noong una, itinuring kong intuwisyon ang kakayahang ito.

Sa paglipas ng panahon, tinawag ko itong karanasang pantao.

Dahil habang marami ang nagmamasid sa datos, sila ay nagmamasid sa mga tao.

At laging nauuna ang mga tao sa datos.

Ang nangyayari sa mga numero ay halos laging nagsisimula sa mga tao.

Maraming pagbabagong magpapabago sa aking landas ang unang natukoy ng isang babae bago ako.

Minsan, maliliit na detalye lamang ang mga ito.

Isang pangungusap.

Isang katahimikan.

Isang pag-aalala.

Isang tila hindi mahalagang obserbasyon.

Walang kamangha-mangha.

Walang madrama.

Gayunman, makalipas ang ilang buwan o taon, bumalik ang mga salitang iyon.

At tama ang mga ito.

Sa paglipas ng panahon, natutunan kong makinig.

Hindi dahil sa kagandahang-asal.

Kundi dahil sa talino.

Dahil masyadong masalimuot ang mundo para maunawaan mula sa iisang pananaw.

Bawat tao ay nakakakita ng isang bahagi ng daan.

Walang nakakakita sa buong mapa.

Tinuruan ako ng mga babaeng dumaan sa buhay ko ng isang bagay na hindi kayang ituro ng anumang kompanya.

Na nauuna ang relasyon sa transaksyon.

Palagi.

Ang isang kontrata ay makalilikha ng kasunduan.

Ang isang relasyon ay makalilikha ng tiwala.

At nananatili ang tiwala kapag hindi na sapat ang kontrata.

Nakakita ako ng mga lubhang makapangyarihang tao na nawalan ng lahat dahil sa kawalan ng tiwala.

At ng mga tila marupok na taong nakabuo ng mga mundo dahil dito.

Kapag naiisip ko ang mga babaeng naroon sa aking kuwento, hindi ang mga posisyon ang naiisip ko.

Naiisip ko ang mga di-nakikitang ambag.

Ang idinagdag nila nang hindi tumatanggap ng pagkilala.

Ang kakayahang pagbuklurin ang iba’t ibang bahagi ng realidad.

Ang pamilya.

Ang trabaho.

Ang mga relasyon.

Ang mga sugat.

Ang mga pag-asa.

Maraming lalaki ang humaharap sa buhay bilang sunud-sunod na layunin.

Maraming babae ang humaharap dito bilang isang lambat ng mga ugnayan.

Marahil ito ang dahilan kung bakit madalas silang unang nakararating sa ilang konklusyon.

Nakikita nila ang mga bigkis.

Nakikita nila ang mga epekto.

Nakikita nila ang mga kahihinatnan.

Naaalala ko ang isang panahon sa buhay ko kung kailan kumbinsido akong kailangan kong lutasin ang lahat nang mag-isa.

Isa itong laganap na sakit sa mga lalaki.

Ang akalaing ang lakas ay katumbas ng pagiging sapat sa sarili.

Ang akalaing kahinaan ang paghingi ng tulong.

Ang akalaing depekto ang pagiging bulnerable.

Ang mga babae ang gumiba sa paniniwalang iyon.

Hindi sa pamamagitan ng malalaking talumpati.

Sa pamamagitan ng halimbawa.

Ipinakita nila sa akin na ang tunay na lakas ay wala sa pagpasan ng lahat.

Nasa pagbuo ito ng mga bigkis na sapat ang tibay upang hindi mo kailangang pasanin ang lahat nang mag-isa.

Isa iyong rebolusyonaryong pagtuklas.

Dahil binago nito ang paraan ng pagtingin ko sa mundo.

At binago nito ang paraan ng pagtingin ko sa aking sarili.

Bawat kultura ay may sariling mga kahulugan ng tagumpay.

Mga titulo.

Mga posisyon.

Pera.

Prestihiyo.

Sa paglipas ng panahon, natutunan kong may ibang sukatan.

Ang mga taong nananatili.

Ang mga nananatili sa tabi mo kahit walang mapapakinabangan.

Ang mga patuloy na naniniwala sa iyo kapag ikaw mismo ay nahihirapang gawin iyon.

Ang mga nakakakita sa mas mabuting bahagi mo bago pa man ito lumitaw.

Marami sa mga taong gumanap ng papel na ito sa buhay ko ay mga babae.

At imposibleng balewalain ang katotohanang iyon.

Madalas, ipinagdiriwang ng mga aklat ang mga bayani.

Ipinagdiriwang ng mga talambuhay ang mga bida.

Di-hamak na mas tapat ang tunay na buhay.

Sa likod ng bawat landas ay may mga taong tumulong sa pagbuo nito.

Mga taong hindi lumalabas sa mga pamagat.

Mga taong hindi naghahanap ng pagkilala.

Mga taong ginagawang posible ang nilalagdaan ng iba.

Kapag naiisip ko ang mga babaeng dumaan sa aking kuwento, ito mismo ang naiisip ko.

Ang kanilang kakayahang makakita.

Umunawa.

Umalalay.

Magtama.

Mauna sa mangyayari.

At higit sa lahat, alalahanin ang isang simpleng katotohanan.

Walang tunay na nakabubuo ng kahit ano nang mag-isa.

Maaari tayong lumagda sa isang likha.

Maaari tayong lumabas sa litrato.

Maaari tayong magsalaysay ng isang kuwento.

Ngunit sa likod ng bawat kuwento ay laging may isang di-nakikitang pamayanan.

Sa kaso ko, babae ang mukha ng isang mahalagang bahagi ng pamayanang iyon.

Kaya’t ang pagsasabing unang nakakita ang mga babae ay hindi isang panunukso.

Ito’y pagkilala.

Dahil maraming beses, matagal pa bago ko naunawaan ang nangyayari, naunawaan na nila ito.

Unang naunawaan ito ng mga babae.